

det vise sig, at det, lige over for denne Modstand ikke lykkes at naae dette Maal, idet man ikke fra anden Side vil gjøre Noget for at skaffe Arbejde — ja, naar saaledes Diemedet glipper, er det jo en Selvfølge, at vi med Hensyn til de enkelte Bevillinger forbeholder os vor Afstemningsfrihed i paakommende Tilfælde. Jeg tager blot dette Forbehold med Hensyn til en eller anden Bevilling for at pointere, at vi uden videre gaa med dertil i Betragtning af Diemedet, men skulde dette nu ved Modstand fra anden Side ikke opnaaes, betragte vi os ikke som bundne ved denne Afstemning. Det er den Udtalelse, jeg finder mig foranlediget til at gjøre. Jeg vil imidlertid ogsaa tilføie, at det har været mig et Savn, at der ikke foruden det Vædringsforslag, vi have tilladt os at stille, og saa er fremkommet Vædringsforslag fra den anden Side. Det blev fremhævet i Debatten i Gaar, at man ikke fra den Side, fra Oppositionens Side, er gaaet ind paa en Realitets Behandling af disse Bevillinger, at man ikke med Hensyn til et eneste af dem har fremhævet, at man havde de og de saglige Grunde mod den og den Bevilling, men henstillede det som Noget, der saa udenfor Debatten. Ja, den ærede 2den Landstingsmand for 7de Kredts (Madsen) sagde udtrykkelig, at selv om de alle vare gavnlige og nødvendige — han lod altsaa den Mulighed aaben, at de alle vare gavnlige og nødvendige — var der dog en anden Mening andetsteds, og den skulde man bøie sig for. Jeg anser det for at være et absolut forkasteligt Princip, at man, selv om man erkjender, at en Bevilling er gavnlig og nødvendig, dog undlader at virke for dens Fremme, fordi der er Andre, som have en anden Mening om den. Jeg siger, det er ikke i Overensstemmelse med Grundlovens Bud, som siger, at en Rigsdagsmand alene er bunden ved sin Overbevisning, og jeg vil gjentage det her, det er en Pligt, naar der foreligger en lang Række af Bevillinger, som søges givne for at skaffe Arbejderne Noget at bestille, for hver eneste Rigsdagsmand at tage det Spørgsmaal op: Ere disse Bevillinger nødvendige og gavnlige? Man kan ikke kaste det bort, lade være at undersøge det og sige: selv om Bevillingerne ere nok saa gavnlige og nødvendige, saa indlade vi os ikke paa at fremme dem; der er Andre, der have en anden Mening om

den Ting, og derfor indlade vi os ikke paa dem. Jeg havde derfor ventet, at selv om de Herrer fra den anden Side ikke i Gaar havde haft Vellykke til at overbeie Sagen, at de saa havde benyttet den mellemliggende Tid til at tage det Spørgsmaal op og overbeie, hvilke af disse Bevillinger de mente vare forsvarlige, og hvilke de havde Indvendinger imod, og derefter havde sigtet dem og stillet et Forslag. De Herrer ville maafee sige: Ja, men der er Bisnepolitiken; det er det Standpunkt, vi staa paa, og det bevirker, at vi ikke indlade os paa en saglig Forhandling. Men jeg siger, som jeg allerede har fremhævet, at det, saaledes at stille sig paa det Standpunkt, at, fordi det andet Thing har etableret et Princip, man saa selv dispenserer sig fra at tage Spørgsmaalet op, er Noget, som hverken Landet i sin Helhed eller den enkelte Kreds, hvis Interesser ere lagte i de Herrer's Hænder, ere tjente med, og det viser sig jo desuden — vi have praktiske Exempler derpaa — at dog Bisnepolitiken tilsteder Fremme af lokale Interesser. Jeg skal henvise til den Folketingsmand fra Sydhjælland, der der satte en Station igjennem, og de Herrer, som repræsenterer andre Dele af Landet, ville jo deri have et Exempel, som viser, at det vil være dem muligt at varetage deres Kreds's Interesser, skaffe Arbejderne Noget at bestille selv under Bisnepolitikens Herredømme. Hvis det ikke sker, saa Et af Tv, enten maa man antage, at de Herrer's Repræsentanter ikke have den Interesse for den Befolknings Tarv, de repræsenterer, at de derved finde sig foranledigede til at gjøre Anstrengelse for at fremme Sagen — og jeg vil gjøre opmærksom paa, at i Gaar, da vi havde Lovforslaget om Ribe--Brammingebanen under Behandling, var der kun een Landstingsmand fra den Kreds, der havde et anbefalende Ord tilovers for denne Bane, som jeg antager er af saa stor Interesse for hele Vestjylland, for at tilveiebringe en Fjernbaneforbindelse, og det var en Landstingsmand fra denne Side af Salen, mens ingen af de tv Andre havde et eneste Ord tilovers for at anbefale denne Sag — eller ogsaa maa man antage, at de Herrer mistvivle om at kunne sætte saa Meget igjennem, at de kunne naae det Samme, som andre Repræsentanter have viist, at de kunne naae, selv under den sørgelige Bisnepolitik's Herredømme. Og